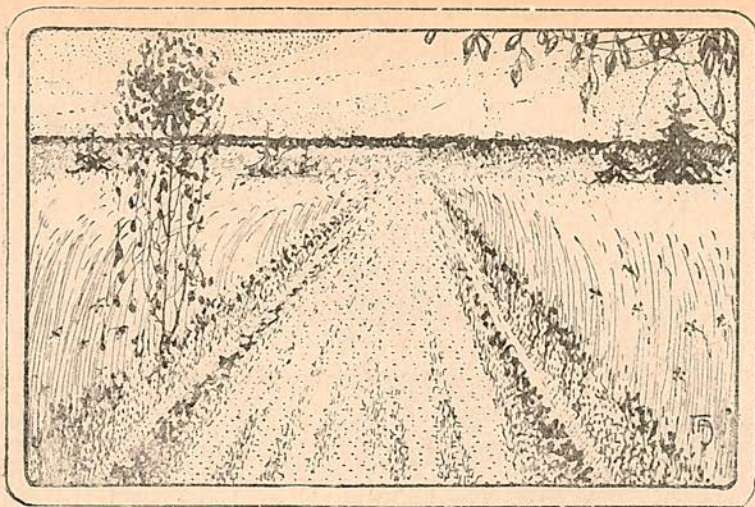

Златнитѣ класове.

(Разказъ)

Вѣрвамъ, че никой отъ васъ, не помни дѣдо Илю отъ нашето село Той умрѣ много отдавна, затова го помнимъ само ние голѣмитѣ.

Той бѣше много уменъ човѣкъ. Който искаше да се посвѣтѣва съ нѣкого за нѣщо, отиваше при дѣдо Илю.

Дѣдо Илю много обичаше малкитѣ дѣца и често се шегуваше съ тѣхъ. Но и сега немога да разбера, защо ние дѣцата, се тѣй много страхувахме отъ него.

И днесъ, като че го виждамъ да седи подъ голѣмия брѣстъ, що растѣше прѣдъ кѣщицата му. Високъ, малко прѣгърбенъ, седѣше той на малко столче и пушеше. Коситѣ му бѣха побѣлѣли, сжщо сребро, а лицето му набраздено съ безброй бръчки, като изорана нива, само очитѣ ясно свѣтѣха и весело се усмихваха.

Седи си така дѣдо Илю единъ топълъ лѣтенъ день прѣдъ кѣщикката си и нѣщо мисли. Случайно прѣдъ него минава Мара — скитницата. Така я наричаха, защото не се спираше на едно мѣсто.

Тя бѣше сираче безъ баща и безъ майка. Докато бѣше малка цѣлото село се грижеше за нея, а като поотрастна, женитѣ искаха да я научатъ на домашна работа, но тя не искаше. Щомъ видѣше, че я каратъ на работа, веднага избѣгваше.

Така си и порастна. Стана на дванадесетъ години и все скиташе отъ кѣща въ кѣща.